

Kedves Gyerekek! Kedves Szülők!

2020. március 18. üzenet, az óvodából!

Áhítat a mai napra:

Ige: Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátor lesz. Péld. 18,10

Beszélgessünk!

A tegnapi napon beszélgettünk arról, hová menekülhetünk, ha félünk.

Nézzük meg újra a képet, idézzük fel ki/mi véd meg és mitől!

Keressünk a bibliában olyanokat, akik történetét a képhez kapcsolhatjuk!

- Dávid (1 Sámuel 17:34-35)
- A jó Pásztor (János 10: 14)

Dávid is pásztor volt, mielőtt király lett megvédte a juhait minden bajtól, legyen az medve vagy oroslán.

A jó Pásztor, Jézus Krisztus aki minden juhát számon tartja. Megóvja őket, és az elveszettet is megkeresi.

Milyen jó, hogy ha mi nem tudunk visszatálcálni, akkor az ÚrJézus maga is utánunk jön, a megmentésünkre!

Érdekesség: Régen a juhokat, úgy őrizték a pásztorok, hogy a karám kapujába feküdtek, így a bárány nem tudtak kiszökni és ha jött valamilyen ragadozó az nem tudott keresztül jutni, hiszen a pásztor megállította.

Énekeljük el együtt : Az Úr a pásztorom c. éneket

https://csecsy.hu/konyvek/enekeskonyv/az_ur_a_pasztorom (kotta és szöveg)

Új képek, az új ígerészekhez:

Mese mára:

Fésűs Éva: Virágbál

Egyszer volt, hol nem volt, selymes réten, napsütésben, áldott nyári verőfényben, volt egyszer egy virágbál.

Nem tudom én, hogy ki kezdte, melyik virág rezegette legelőször a szoknyáját, lenge szélben forgolódva zöld levelét, karcsú szárát. Azt sem tudom, mi a szokás egy ilyen víg, tücsöknótás virágbálon? Csak egy biztos, hogy ez jó volt! Még a vén kóró is bókkolt, akit tavaly itt feledtek a szelek ...

Képzeljétek, gyerekek! A bajuszos öreg cincér volt a legügyesebb pincér! Hordta a sok makkpohárkát, makkpohárban gyöngy-harmatot, amit még a hajnal hagyott.

Majd szétszedték! Úgy szomjazott a sok vendég! A százlábú duhajkodott, minden lába táncot ropott, ez volt ám a nagyszerű! Zizegett a zsenge fű. Zsenge fűben a virágok, mint a tarka ruhás lányok mosolyogtak, hajladoztak. Felettük a ragyogó nap száz sugarát szórta, szórta, rezgőfüre, vadbozótra; a papsajt is annyit kapott, mint a legszebb réti rózsa.

Minden mezei bogárka hivatalos volt a bálba. El is jöttek, keringőztek, virágok közt kergetőztek. Szarvasbogár járta, hopp! ... Kacagott a libatop, zsálya, zsurló és gyökönke. Katicák repültek körbe, döngicséltek a kis méhek, egyre vígabb lett az ének. Majd kicsattant a pipacs! Ékes, kékes szarkalábak tücsökszóra táncot jártak, ingott-ringott az iringó, megszépült a sárga pimpó, rezegett a rezedá! Hajlott a tavalyi kóró, ropogott a dereka. Kócos lett a pitypang feje, nyári szellő forgott vele, kivirágzott a bozót; három tücsök egyre húzta, három szúnyog folyton fújta a jó talpalávalót.

Még a szakállas daráznak is virágos kedve támadt! Otthon hagyta a fullánkot, megszelídült, dudorászott, bokázott a pillangóval. A futrinka kikacagta, kakukkszegfű gyöngye szára földig lehajlott alatta.

Hanem a nagy virágbálat a rossz szél is megneszelte! Eddig pihent a berekbe', mozdulatlan szenderegve, most azonban nagyot szisszent, elfeledve álmat, mindent.

— Szedte-vette zivataros! Én nem vagyok hivatalos? Majd elmegyek, körülnézek, egy virágot ki is tépek!

Már suhant is zúgva-búgva, félelmetes füttyöt fújva, haszontalan, vad csibész!

Viráγκelyhek rejtekében részegítő volt a méz, berúgott már a darázs, dongó, kiürült a harmat-hordó, mire a szél odaért.

Ott lehalkult, szépen kezdte, nehogy nagyon megijessze a virágos sokaságot. Cirókázott, marókázott, s hogy a kedvükre tegyen, óvatosan, lábhegyen, pipitértől rezedáig úgy szaladt, mint a lenge fuvallat. Azt hihette, aki látta, ártatlan kis szélcicácska hízeleg. Zizegtek a levelek.

Felemelte a fejét a fű közül egy margaréta, bájos, kicsi, hófehér. Tetszett neki ez a szél! Kedveskedve táncoltatta, jobbra-balra hajtogatta.

— Gyere velem — súgta —, már úgyse soká tart a nyár! Felrepítlek én az égig! Nézd, milyen szép! Nézd, hogy kéklik! Hagyd itt ezt a csúnya földet, bojtorjános, gyomos zöldet. Az én karom úgy megpörget, égig hintáz, nem is kívánsz visszajönni soha többet! ..

Hajlott a virág a szóra, de szép lenne, de jó volna! Hiszen itt csak száron szárad, míg odahull egy kaszának. Vagy azt várja, hogy letépje egy virágszedő szeszélye? ... Mindennap csak fűvet láthat, pipacsot és szarkalábat. Nem sokat ér így az élet. Lám, igaza van a szélnek!

Remegő kis margaréta fehér szirma libegett. Ágaskodott, nyújtózkodott, hogy kövesse a szelet.

Jaj, virágom, margarétám, el ne szédülj, hallgass énrám! — könyörgött a madármályva, aki volt már virágbálba', életében táncolt sokat, ismerte a viharokat.

— Kapaszkodj a gyökereddel, a jó földet ne ereszd el! — sírt a harangvirág hangja, vézscsengő lett csöpp harangja.

Margaréta fejcskéje riadtan rezdült a szélbe', de a szellő körüljárta, huncutkodva megcibálta:

— Gyere! Gyere! Mire vársz? Melegéből jó a tánc! Óvna tőlem? El ne hidd! Irigyek a társaid!

A virágok összebújtak, föld szívére rásimultak, úgy nézték a kis virágot, aki vihartáncra vágyott. Mindhiába integettek, mindhiába bólogattak, tegnap nyílt margaréta jobban hitt a szép szavaknak. Kihúzta a gyökerét, felvetette szép fejét, félrerúgta a göröngyöt, kettőt fordult, hármat pörgött, szállt a szélben hófehéren, átrepült a selymes réten, át a szántóföldeken. A gonosz szél fel-feldobta, füttyörészett győztesen.

Tetszett a tánc a virágnak. Ám egyszer csak belefáradt, szólt a szélnek, hogy megálljon, de az vitte át az árkon, fürgeteggé kerekedve. Félelmetes lett a kedve!

Sírt a virág:

— Jaj, nekem! Engedj el, te szívtelen!

Zúgott a szél:

— Nem lehet! Ott hagytad a földedet. Járd a táncot, kis bohó, ostobácska gazcsomó!

És sodorta egyre jobban, megforgatta úti porban, földhöz csapta, égbe kapta, nem bánta, ha túske tépte, s mikor ellankadt szegényke, mérhetetlen haragjában egy ablakhoz odavágta.

A párkányba kapaszkodva pici fejét lehajtotta, de már akkor alig élt a tegnap nyílt margaréta.

Hát, egyszer csak a nagy csöndben, feje felett üveg zörren. Megmozdul az ablaktábla, kihajlik egy kicsi lány. Pipikendő a haján, s kék a szeme, csudakék, és kacagva összecsapja icipici tenyerét:

— Margaréta! Kistestvérem! A forgószél hozott nékem, tündérország közepéből, tündéreknek kiskertjéből, mintha bizony tudta volna, hogy én Margitka vagyok!

Kitárta az ablakot, kinyúlt érte mosolyogva, puha tenyerébe fogta, úgy szerette, dédelgette, szirmáról a port leverte, óvatosan meg is fújta, simogatta bársonyujja. Aztán körülnézett, s nyomban, innen-onnan, valahonnan akadt is egy kis cserép, kerek, mázas, ó de szép! A cserépbe föld került, margaréta beleült. Kicsi Margit megöntözte, vékony karóhoz kötözte, amíg magához nem tér a bágyadt, fáradt margaréta.

Nemsokára fel is éledt! Visszatért belé az élet. Gyökerével szívta, szívta a jó, pezsgő nedveket, s újra vidám kedve lett! Megmarkolta jól a földet, nem eresztí soha többet! Úgy mosolygott az ablakban! Úgy élvezte a napot! ... Ráadásul egy kék szemű Margitkának nyíthatott.

Jöhetett aztán a szél, nem figyelt rá, mit mesél. Hegedülhettek a tücskök, hinthetett a hold ezüstöt, a nap aranyat a szép tájra, hívhatták a messzi fák — sose vágyott többé táncra, nem kellett a nagyvilág! Ott maradt a csöpp cserépből, szőszke Margit örömeiben, s nagyra nőtt a kis virág ...

Forrás: Fésűs Éva: Ezüst hegedű. Szent István Társulat, 2016.

Vers mára:

Gazdag Erzsébet: A hóvirág éneke

Kinyílt a hóvirág, vidámabb lett a világ...

Itt a tavasz, megy a tél, kis magban a csíra kél.

Szikrázik a napsugár, nyakát nyújtja a gúnár.

Táncot jár a víz fodra, tavaszi szél forgatja.

Itt a tavasz, gyerekek, kacagnak a verebek.

Alkotós:

Készítsünk virágos kertet!

A4-es papíron rajzoljuk körbe a kezünket, ez a virágok szára.

Rajzoljunk ceruzával / fessünk ujjbeggyel / vágjunk ki papírból a szárakra virágszirmokat.

Beszélgethetünk, arról, hogy a virágokra hogyan vigyázunk, gondozzuk őket.